

## Recensie: Jamie Musical &#9733;&#9733;&#9733;\*\*\*

Apollo Theatre Londen  
maandag 30 april 2018



foto © Alastair Muir

Recensie:

Drie WhatsOnStage-awards won Everybody's talking about Jamie dit jaar. Die voor beste nieuwe musical, beste vrouwelijke bijrol in een musical: Lucie Shorthouse (in de rol van Pritti Pasha) en beste mannelijke hoofdrol in een musical: John McCrea. Die award voor Shorthouse die een straf West Enddebuut optekent, is volkomen terecht. Ook in onze notities staan naast haar vocale passages grote uitroeptekens. Of ze nu 'Spotlight' in het eerste deel of 'It means beautiful' in het tweede neerzet, telkens weet haar stemtimbre en de emotie die ze in de songs legt ons te bekoren. Of McCrea een sterke Jamie neerzet, weten we niet. Wij zagen understudy Luke Bayer aan het werk die weliswaar erg goed speelde, geloofwaardig een jongen van zestien neerzette die niet droomt om vorktruckchauffeur te worden maar verder als dragqueen door het leven wil gaan waarbij hij vrouwelijke trekjes perfect onder de knie, of zelfs daarboven, heeft. Alleen bleek ie vocaal soms behoorlijk onder de toon te gaan in zijn middenregister, terwijl die kopstem wel goed zat. Bayer zweette ook erg hard op het podium, iets te veel waardoor hij aan glamour inboette. Het grootste applaus van de avond was trouwens weggelegd voor Josie Walker als Jamies moeder Margaret. Tijdens 'He's my boy' zong ze de sterren van de hemel, de ziel uit haar lijf, wat een zinderende publieksreactie uitlokte. Walker blies alles en iedereen omver als een voorjaarsstorm in april. In de kleinere rollen weet Luran Rae ons als Becca in haar speels en fris acteren, erg te boeien. Iemand om in het oog te houden de komende jaren.

Everybody's talking about Jamie is gebaseerd op een waargebeurd verhaal van Jamie Campbell die op prom night in een kleedje wou verschijnen in 2011. Hij schreef als vijftienjarige documentairemakers aan. Firecracker ging daarop in en maakte de documentaire 'Jamie: drag queen at 16' die Jenny Popplewell regisseerde en Laura Ellings produceerde. De documentaire werd in augustus 2011 uitgezonden op BBC3. Jonathan Butterell zag de documentaire en liet zich daarop inspireren voor een musicaladaptatie die na een korte repetitieperiode van 4 weken op 9 februari 2017 in première ging in het Crucible Theatre en slechts 19 keer speelde in Sheffield. Eind vorig jaar verhuisde de musical naar de West End in het Apollo Theater waar het op 22 november opende. Een song werd geschrapt, drie nieuwe kwamen er bij. De muziek nam Dan Gillespie Sells van de softrockgroep The Feeling voor zijn rekening, wat meteen het behoorlijk hoge aantal ballads verklaart (in deel twee bijvoorbeeld). Tom MacRae stond in voor het script en de liedteksten.

Het creatieve team kon op die manier de voorstelling verfijnen, de set designs versterken, en de voorstelling strakker maken. Toegegeven, die spanningsboog had wat ons betreft gerust nog strakker gekund. Niet alle overgangen tussen scènes en songs verlopen smoothly en het op- en afrijden van de slaapkamer van Pritti, het openen en sluiten van de keuken van Margaret en het afrijden en openklappen van de schoolbanken heeft allemaal zijn tijd nodig, haalt de vaart uit de show en verslapt de spanningsboog. Daarnaast zat er meer in de combinatie video en live spel. Een van de zeldzame momenten waarbij deze productie beide media elkaar doen versterken, is op het einde van het eerste deel wanneer Jamie als drag queen zijn vuurdoop kent, vanachter het doek verschijnt en vervolgens glorieus heel kort levensgroot in de videobeelden van Luke Halls te zien is. Knap is dan weer wel het lichtontwerp, met visuals op het podium van Lucy Carter.

Maar vooral, wat een interessante actuele thematiek snijdt Everybody's talking about Jamie aan! Zo speelt Luke Baker de rol van pestkop Dean die Jamie maar een freak vindt, 'a minger'. Hij krijgt lik op stuk van Jamie en Pritti. Verwijzen doet de voorstelling naar de Time's up-beweging wanneer gesteld wordt dat Deans tijd om de pestkop uit te hangen, de intolerante, bijna voorbij is wanneer iedereen straks afgestudeerd is. Meer dan een zoektocht over genderidentiteit, gaat deze musical vooral over jezelf mogen zijn en niet blijven wachten op toelating om dat te mogen. Dat onderstreept Pritti " 'mijn ouders waren wellicht ironisch toen ze mijn naam kozen ' " wanneer ze uitlegt waarom ze een nikab draagt.

Buiten Dean, stoot Jamie ook op onbegrip bij zijn eigen vader (gespeeld door Ken Christiansen) die opnieuw vader wordt bij een andere vrouw en hoopt dat het deze keer wel een 'echte jongen' zal worden. Verder is er Miss Hedge (gespeeld door Tamsin Carroll), Jamies leerkracht, die niet toestaat dat Jamie in een jurk op de prom night zal verschijnen. Ze vreest dat hij de avond zal kapen en meldt dat ze een klacht van een ouder daarover ontving die een 'freak show' vreest en het idee alleen al 'disgusting' vindt.

Musicalfans vinden in Everybody's talking about Jamie een bijkomende laag met verwijzingen naar Matilda (die lessenaars), Mamma Mia! (een van de drag queens in witte outfit op het einde), Sunset Boulevard (met verwijzing naar de quote: 'I am big, it's the pictures that got small'), en verder zijn er knipogen in de namen die de dragqueens gebruiken: 'Laika Virgin' en 'Sandra Bollock' bijvoorbeeld terwijl in de choreografieën even verwezen wordt naar het werk van Beyoncé.

< Bert Hertogs >

Everybody's talking about Jamie speelt nog minstens t.e.m. 6 oktober 2018 in Londen.

De songlijst:Deel 1:

And you don't even know it  
The wall in my head  
Spotlight  
Spotlight (reprise) (star of the show)  
The legend of Coco Chanelle (and the blood red dress)  
The legend of Coco Chanelle (and the blood red dress) (reprise)  
If I met myself again  
Work of art  
Over the top

Deel 2:

Everybody's talking about Jamie  
Limited edition prom night special  
It means beautiful  
It means beautiful (reprise)  
Ugly in this ugly world  
He's my boy  
And you don't even know it (bus station reprise)  
My man, your boy  
The prom song  
Finale  
Out of the darkness (a place where we belong)